

ABSTRAKT

Předmětem této filosoficko-antropologické interpretace je fenomén křesťanského obrazu lidství (neboli „stávání se sebou samým“) a studium člověka jako bytosti toužící po poznání, opět z křesťanské perspektivy. Po načrtnutí tradice skepticismu v průběhu dějin filosofie bude námi studované téma fenomenologicky a exegeticky zkoumáno ve spisech dánského existencialisty Sorena Kierkegaarda a ve starozákonní knize Kazatel. Následná komparace daných textů nám umožní spatřit paralelu mezi poznáním a skepsí u obou autorů. Uvidíme, že mezi poznáním a skepsí existuje přímá úměra: čím více narůstá vědění, tím více se vynořují pochybnosti. Během interpretace se zaměříme i na genezi pochybnosti a za tímto účelem nám jako podklad poslouží mýtus o stvoření světa z První Mojžíšovy. Pochybnost totiž do světa vstoupila spolu s hříchem (ve formě vědomí) po pozření plodu ze stromu poznání dobrého a zlého. V tomto momentě pro člověka nastal kvalitativní skok ze stavu nevinnosti do stavu hříšnosti. Zjistíme tak, že člověk je takřikajíc napjat mezi dvěma extrémy (konečnosti a nekonečnosti) a cesta ke stávání (záměrně je použito nedokonavého slovesa) se autenticky žijícím křesťanem je pouze prostřednictvím paradoxní víry a upřímné lítosti v religiózním existenčním stádiu, která dokáže transformovat negativní (zdánlivě beznadějný) pojem „hřích“ v termín „felix culpa“ neboli „šťastná vina“.